

[Elin Appel.]

Mennesker maa altsaa have fundet hende værdig.

Men naturligvis, det er ikke mange Kvinder, og der bliver sikkert ikke mange. Det drejer sig heller ikke her om, at den danske Kirke skal oversvømmes af kvindelige Præster, men om at give de Kvinder, faa eller mange, der kan eller vil, Adgang til Præsteembeder, og det har intet som helst med Tal at gøre.

Jeg kan heller ikke tro, at det teologiske Fakultet vil blive sprængt af den Grund. Det er givet, at de Kvinder, der slipper igennem til Præsteembeder, vil blive sigtet 10 Gange saa fint som deres mandlige Kolleger, som undertiden maaske nok kunde trænge til at sigtes noget bedre. Jeg nærer derfor ingen Bekymring for, at de faa kvindelige Præster, der vil slippe igennem, ikke vil være velegnede, og jeg indrømmer gerne, at langt de fleste Kvinder er aldeles uegnede til dette Embede, for det er nemlig Tilfældet ogsaa med det andet Køn.

Tilbage staar saa den Indvending, at Kvinder og Mænd er fysisk og psykisk aldeles forskellige, og at det umuliggør det hele. Jeg vil ingenlunde underkende Forskellen mellem de to Køn; det er dog den, der giver Livet dets Rigdom; men hvad gør det, at hver tager en Sag paa sin Maade? Bliver den ikke rigere belyst af det? Og hvem har faaet Patent paa det rette? Jeg kan derfor ikke se, at det er nogen som helst Indvending, der gælder, at fordi Kvinder vil forkynde Evangeliet paa anden Maade end Mænd, saa maa det være galt. Jeg skal ikke kommentere denne Opfattelse yderligere.

Saa er der den fysiske Forskel, og der tror jeg vi har al Fordommens Kilde og alle udtalte Argumenters Rod, og Anstødsstenen er jo simpelt hen denne, at man ikke vil se en gravid Kvinde paa en Prædikestol. For det første bør et tænkt Enkelttilfælde ikke kunne vælte en principiel Løsning, men bortset fra dette vil jeg gerne angribe selve denne Tankegang. Kvindens Moderskab bør være hendes Stolthed, og da Jesus blev født gennem saadant Moderskab, kan der ikke være nogen kristelig Anstødssten heri. Er det andet end Fordom, at alle stemmer sammen for at juble over et nyfødt Barn, men finder, at dets Moder er til Forargelse, inden det bliver født? Jeg har født tre Børn, og jeg ved, at der er ingen Periode af ens Liv, hvor man er nærmere Livets og Dødens inderste Væsen, og det er derfor ikke nogen ringe Forberedelse til en Præstegerning.

Jeg finder altsaa ikke, at der gives noget Argument mod Kvinders Adgang til

Præsteembeder, der virkelig vejer, undtagen den religiøse Overbevisning, der vejer for de enkelte; men der vil jo heller ikke blive paatvunget disse Mennesker en Kvinde som Præst, og jeg vil gerne sige, at hvis der i dette Lovforslag overhovedet kunde indlægges dette, at der blev paatvunget bare een Menighed en kvindelig Præst, vilde jeg ikke stemme for det.

Jeg vil da, fordi jeg mener det er kristeligt og menneskeligt rigtigt, bede om, at dette høje Ting for anden Gang i sin Historie efter 30 Aars Forløb vil vedtage denne Lovændring; man kan jo dog ikke kalde det forhastet efter 30 Aars Forløb. Jeg kan ikke se, at det er nødvendigt først at spørge Menighedsraadene, idet disse, naar Lovændringen er vedtaget, ikke blot spørges, men har hele Afgørelsen, og dette gør, at jeg stadig væk nærer det Haab, at den højtærede Kirkeminister ifølge sin principielle Stilling vil kunne medvirke til denne Lovændring. Det maa ogsaa kunne trøste den højtærede Kirkeminister, at den norske Kirke, som i 1938 gav Kvinder Adgang til Præsteembeder, ikke er blevet rystet i sin Grundvold heraf, og at Fællesskabet mellem den norske Kirke og f. Eks. den danske Kirke ingenlunde har lidt noget Skaar herved.

Hvidberg: Jeg maa sige, at jeg næsten undser mig ved at tage Ordet paa et saa fremskredent Tidspunkt og lægge Beslag paa de ærede Medlemmers Taalmodighed. Jeg tror, at de finder, at Sagen nu er gennemdrøftet i alle Dele, dels ved de mange skriftlige Indlæg, der har været fremme i denne Sag i Maanederne forud, og dels nu her i Løbet af Eftermiddagen. Men jeg vil dog gerne have Lov til, skønt jeg ikke er mit Partis Ordfører, paa egne Vegne at sige et Par Ord i disse Tings Anledning.

Jeg vil som det allerførste sige — og det er ikke mindst det ærede Medlem Hr. Paul Holt, der giver mig Anledning til at tage denne Sag op —, at jeg haaber, at § 3 i denne Lov i den kommende Tid og altid, saa længe den gælder, maa blive administreret med den yderste Varsomhed og kun blive bragt i Anvendelse i specielle Undtagelsestilfælde — det drejer sig om Paragraffen om Ansættelse af Lægmand som Præster. Der staar jo ogsaa, at de i fremtrædende Grad skal have vist sig i Besiddelse af de Egenskaber, der kræves i Præstegerningen, og i Slutningen er der Tale om de Kundskaber, som de skal være i Besiddelse af, og begge disse Dele vil jeg gerne understrege og bede det kommende Udvalg om at understrege. Netop i de sidste 25 Aars teologiske Arbejde